

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056348496/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

skæres Sjælen sidste Gang af Anger og Moral. Denne Dag havde virket forfærdende paa hende. Den havde vist hende det fredelige, lokkende Liv fra før, det gode Rygtes smilende Sol mod hendes nuværende Existens i lyssky Vellefnet, der altid søger at dække Fortiden med Glemselens sorte Slør. Hun følte vel stærkere end nogensinde det svælgende Dyb, der var befæstet mellem før og nu. Og skønt hun af sit hedeste Hjerte længtes tilbage, fatted hun dog, at det var for sent og umuligt for altid. Et Forsøg paa at vende tilbage vilde være en taabelig Kamp mod den stærkeste Nerve i hendes Væsen — hun var hjemfalden til sin Skæbne.

Imorgen, tænkte Titus, vil dette maaske være hende ganske af Minde. Saa vil hun atter søge Nuets Lykke og trøste sig med, at det ikke kan blive anderledes. Hun er traadt ind ad Porten, over hvis Tærskel hun ikke kan vende tilbage. Haabet lades ude — Haabet? — nej, hendes Haab vil klynge sig til Fremtidens Muligheder og aldrig mere slynge sine svage Ranker om Fortidens Dørstolper.

Hvor hun græd og jamrede sig og knugede sig ind til Veninden. Jakob blev ved at trøste hende — han gjorde det med baade legemligt og aandeligt Behag. Han tog forelsket paa hendes nøgne Arme og følte, at det stod i hans Magt at